

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 187.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365807648/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

at det høieste Liv er en evig salig Ruus, som aldrig kan bortsoves?
Husk paa Alexander den Store, min Ven! naar var han virkelig stor?
Det var han kun, naar han med det bekrændede Bæger i sin Haand
gav al Verdens Konge- og Kriger-Hæder Døden og Djævelen, me-
dens han aabnede sine Øine for Livets og Aandens store Verden i
haans egen Hjerne. Der saac han Ideen og satte sit Liv til for den, som
en Helt og storartet Martyr. Han drak sig ihjel som en Fyldehund,
sige de Uindviede – og uindviet er ethvert Asen, der ikke har Mod til
at trodse den fastende Verdens Dom, og satte sit Liv paa Ideen, med
Glasset i Haanden, som Alexander den Store.» Under denne Tale
havde Mathis klunket med Valman, og de havde begge med Latter
udtømt deres Glas.

«Dog, Fanden i Vold med Alexander den Store!» – vedblev Mathis
– «vi har selv lysende Heroer i vor Historie – husk paa Odin, der drak
sig til Vismand og Poet! – husk paa den store nordiske Konge, der
druknede i Mjødkaarret! – husk paa ham – hvad hed han nu! – ham,
der i svinlende Begeistring af gammelt Øl søgte Guddommen i
Tjeldkloften, der lukkede sig efter ham! – og staaer vor christne Tid
heri tilbage for Hedenskabet? – husk paa en Peter den Store! drak han
ikke som en Svamp? – husk paa de største Genier! hvorfra hentede de
deres Begeistring? hvad var en Mozart – hvad var Wessel og Evald
blevet, hvis de ikke havde drukket? – og har du Religion, min Bro'er!
– er du en ægte Protestant, en rettroende Lutheraner – kan du da
glemme, hvad der har fundet dybest Gjenklang i Christenheden af
Alt, hvad den store Luther har sagt: Wer nicht liebt Wein, Weiber
und Gesang, der bleibet ein Narr sein Lebenlang!» Dermed fyldte han
Glassene paany og heldede nogle Draaber deri af den lille Flaske i Ve-
stelommen.

«Bravo, sataniske Nar!» – sagde Valman – «du er tidlig i Aande paa
denne anden hellige Pinsedag – du vil nok gjøre mig gal igjen som
»gaar?»

«Gal, Kammerat! lykkelig vil du sige. Har du nogensinde haft en
lykkeligere Dag i hele dit usle Liv?»

«Jeg var lykkelig i mit Galskab – det er sandt – men min Lykke var
Løgn og djævelsk Biendværk.» – sagde Valman med vild Bitterhed. –
«Den deilige Brud jeg drømte om, blev til en rynket Hex, og min
Brudesal til din gamle Mosters Hexekjokken.»

«Respect for min Moster! hun er fra idag salvet til Dronning i vort

nye Rige, og deri skal du være Kronprinds! Drik, Kammerat! lad dem ikke fordunste, de velgørende Naturaander, som vil aabne dig det lukte Paradiis paany og give dig umaadelig Rigdom og Lykke!»

«Ha! den Rigdom kjender jeg nu – dine Louisd'orer ligge i Rende-stenen – de bleve til Flaskeskaar i mine blødende Fingre.»

«Jammerlige Prosaist!» – udbrød Mathis – «maaler du Ideens Værdi efter dens lumpe materielle Skikkelse i Flaahedens Øine paa fastende Hjerte? – det er den største, den eneste Synd, min Bro'er! – denne Udfalden af den ætheriske Verden. – Du er rig, min Ven! du er den lykkeligste Elsker – du er Konge – du er Keiser – du er Alt hvad du vil – kast kun et Blik herned i Livets Kilde – og du skal see det!» Med disse Ord gjorde han nogle strygende Haandbevægelser over det fyldte Glas og satte det for Valman.

«Bort!» – sagde Valman og vilde med Afsky stode det fra sig; men neppe havde han kastet et Blik i Glasset førend ligesom en umod-staaelig Magt krummede hans Fingre derom. – «Jeg seer hende – ja, jeg seer hende!» – udbrød han og vedblev at stirre i Glasset – «det er hendes Blik – hendes Smil – det er hendes Sjæl, der dukker op og strømmer til mine Læber, for at sammenmelte med mit inderste Væsen.» Med umodstaaelig Beggerlighed drak han nu Glasset ud til Bunden. Mathis loe og fyldte det paany. De nedsvægede nu begge det ene Glas efter det andet, og snart vare de i samme overstadige Stemning som forrige Dag.

«Det er min Bryllupsdag!» – raabte Valman tilsidst – «Bruden ven-ter – kom, min troe Ven! Du skal see min Lykke! vi skal følges ad i Liv og Død som Fosbrødre!» – Med disse Ord ravede han ud af Døren med Mathis under Armen. Inden de vare heelt ude af Vinhuset, bleve de nu dog fæstholdte af Politiet og, trods alle Indvendinger, førte til Politikamret, som anklagede for Bedrageri med falske Guld-mynter, og Mathis tillige for Anvendelse af farlige narcotiske Midler ved hans magiske Aftenforestillinger. Hans Amanuensis, som man ogsaa havde været paa Spor efter, var flygtet.

Efter et foreløbigt Forhør, som dog deres berusede Tilstand gjorde hensigtsløst, bleve de begge indtil videre satte i Varetægts-Fængsel. Næste Dag vare de imidlertid udbrudte af Fængelet og sporløst forsvundne. Paa samme Tid savnedes paa Hospitalet den gamle Gangkø-ne Marthe, der saa fortræffelig havde forstaaet at tilberede Scheletter for de chirurgiske Candidater.